

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, num. 26, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Cuba, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

EPIDEMIAS.

Lo poble acostuma á patir de manias, que s' encomanan lo mateix que 'l tífus y 'l cólera morbo, sense saber com, ni perquè.

¿Ne volen una proba?

Aquí tenen aquellias paraulas insustanciais: «¡A la Rambla!» y «¡No t' arronsis!» que sense expressar res, ni referirse á cap fet important, en pochos dias van infestar á Barcelona y s' han anat extenent pels quatre cantons de Catalunya.

¿Com han nascut? Algú diu que arribava certa autoritat á Barcelona, y que al dirigir-se al cotxero en l' estació, quan l' hi preguntava ahont volia que 'l dugués, va respondre ab molta energia:—«¡A la Rambla!»

¿A la Rambla? ¡Ay, quina gracia! Tres ó quatre d' aquells que duhen baguls ho senten, ho propagan, y á las pocas horas tot Barcelona cridava: «¡A la Rambla!» Era aquest crit una especie de desacato á la autoritat, y aquesta va pendre algunas midas.

La primera victima del crit popular va ser un mistaire. Un municipal va agafarlo; 'l mistaire va enconjirse perque fos més difícil durlo á ca la Ciutat, y 'l agent del municipi va dirli:

—¡Eh! ¡No t' arronsis!

Y vels' hi aquí com no haventni prou ab una paraula, varem tenirme dugas.

Fins aquí l' epidemia de paraulas.

Aném are á l' epidemia de fets.

No sè qui vá ser lo primer que vá adonarse de que á Barcelona hi havia diners; pero molts diners.

Los francesos ja fá algun temps que se 'ns enduhen cargas de vi y 'ns envian cargas de metálich. La filoxera treballa per nosaltres, y si no 'ns fem tots individuos de la societat protectora dels animals, per protejir al petit insecte que rosegant las vinyas dels altres, ompla las nostras butxacas, francament, no tenim cor, ni som agrañits.

De tots modos aixis com la gran abundancia de vinya cria la filoxera, la gran abundancia de diner cria una mena d' insectes xucladors capassos de acabar ab la fortuna de 'n Rotschild.

Y no hi posin dupte: aquesta nova filoxera está ficada dintre de totas las casas ahont hi existeixen quatre quartos.

Molts encare no l' han sapiguda veure ni ab microscopi, y no obstant jo ja fá molt temps que la percibeixo á simple vista.

¿Volen que la descriga?

Tè la forma humana, nas fi com los gossos, orella fina com las ratas, vista fina com los gats, ullals esmolats y las unglas que no desdihuen.

Lo calor de la Bolsa y del Bolsin fá que 's desarrolli y 's propagui de una manera espantosa. Si s' hi fixan, veurán que en aquests llochs hi entra molt magre y que 'n surt molt grassa. Es molt divertida: juga sempre.

Qualsevol paper posat á las sévas mans veurán que puja, puja, y fá venir ganas de comprarne.

S' improvisan fortunas colossals. Comprant á 15 y venent á 30 resulta que 'l capital se duplica. ¡Quina ganga! Y vinga paper, y vingan milions y vinga riquesa. ¿Qui se 'n está d' enriqueirse sense treballar?

Y ja tenen á tot lo mon convertit en bolsista, y la filoxera del crédito ab menjar abundant que no se 'l acabarà per més que devori.

L' epidemia está declarada, y no hi ha pas medi de contenirla.

Desseguida s' instituheixen societats de crédito. Tothom fá banchs, menos los fusters.

Lo paper y 'ls quartos no están may quiets, se remenan y 's baratan sense parar un sol instant. ¡Quanta riquesa! ¡Quanta felicitat! S' emiteixen accions, se cobran primas, cundeix la febra, y surten diners per cubrir las empresas més insensatas y desesperadas. No falta qui pren los dures y dona paper en cambi. Per supuesto: un paper que puja com lo dels globos aerostátics inflats ab fum de palla.

Lo fet es anar amunt!

Pero ¿y després?

Ab l' endemá ningú hi pensa. ¿Qué hi vol dir que vinga una ventada y fassa caure aquest castell de cartas? ¿Qué hi fá que s' escapi un punt y s' escorri tota la mitja? Quan arribi 'l cas, alguns ja s' haurán comprat salva-vidas y ¡amigo! rebrá qui rebrá.

Aquesta es la situació. Per are tots jugan; pero molts jochs acaban ab plorallas. Ningú 's cuida de treballar, sino de enriqueirse venent y comprant paper: ningú 's cuyda de emprendre obras útils y productivas; l' agiotatge de la Bolsa absorbeix tots los recursos y totas activitats.

¡Y vingan banchs y més banchs! Si are mateix Barcelona sembla un estudi. Dirán que per are 'ls banchs s' aguantan. No hi fá res: ja veurán lo dia que 'ls cayga una cama d' aquests banchs ó que treguin lo contrapés, ja 'n veurán de gent que anirà de costellas!

¡Ay, Seuyor, y en los temps en qu' hém arribat, en que ni en lo banch blau están segurs los ministros!

P. K.

SANTS.

principis del mes que vé, si no hi ha contratemps, lo Papa, que per ara no se 'n vá de Roma, farà una barriscada de sants nous,—tres homes y una dona,—ab tot li aparato que l' acte requereix.

Lo Papa fá molt bè. La intenció se l' hi veu de lluny, y jo l' hi atabo.

Ell s' haurá dit:

—Ja que Satanás s' apodera dels vius y 'n fá dimonis, jo m' apoderaré dels morts y 'n faré sants.

Efectivament: las cosas de l' Iglesia no van del tot massa bé, y era precis un refors d' alguna importancia.

En primer lloch, las cantitats no despreciables que s' han recullit pera canonisar als afortunats candidats á la santitat, ingressarán probablement en las arcas de la Iglesia, y en aquest temps en que 'ls queviures van tant cars y 'ls lloguers s' apujan qu' es un horror, uns quants mils duros venen molt bé á tot fill de vehi, y es casi segur que 'l papa del Papa devia ser vehi d' algú.

A més d' aixó, es ja un fet reconegut que la influencia del cel no pot res contra las picaras ideas modernas, y que á pesar d' haver pregat y suplicat á tots los sants, aquestos ne han donat probas de tenir massa forza per treure 'l carro de l' Iglesia del pedregar en que está encallat.

Aixó es que 'ls sants son poch, ha sospitat lo clero. ¿Si? Donchs aixó ray: fémne més.

Quan totas las operaciones sigan acabadas y 'ls sants se donguin ja per llestos y apariats, será qüestió de buscalshi un entreteniment perque no estigan en vaga. La ociositat es mare de tots los vicis, y al cel, com se compren, no hi deuen haver viciosos.

¿Qué 'ls farán fer?

Tots los cárrechs están donats. No hi ha calamitat ni desgracia de la classe que 's vulga, que no tinga un sant que se 'n cuydi.

L' un es advocat contra la peste, l' altre contra 'l garrotillo, aquest es patró dels fusters, aquell es protector dels pagesos; en fi, tots los sants se la campan, buscante la videta d' una manera ó altre.

¿Quina comissió se 'ls pot donar?

Que 'ls fassan advocats contra la *sindineritis*, las caygudas de Bolsa y 'ls mals ministros, y aquí á Espanya tindrán feyna llarga.

Pero, parlant de tot, ¿quins efectes farán aquestas canonisacions en lo que se 'n diu mon civilisat?

Segons lo meu modo de veure, tres de molt distints.

Los catòlichs vells, refractaris á tota innovació, los que avuy encara compran la xacolata á la mateixa botigueta que ara fá quaranta anys, mirarán la proclamació dels nous sants ab la mateixa desconfiansa ab que 's miran tots los invents, y dirán:

—¡Bah, bah! A mi que no 'm treguin de lo que m' han ensenyat.

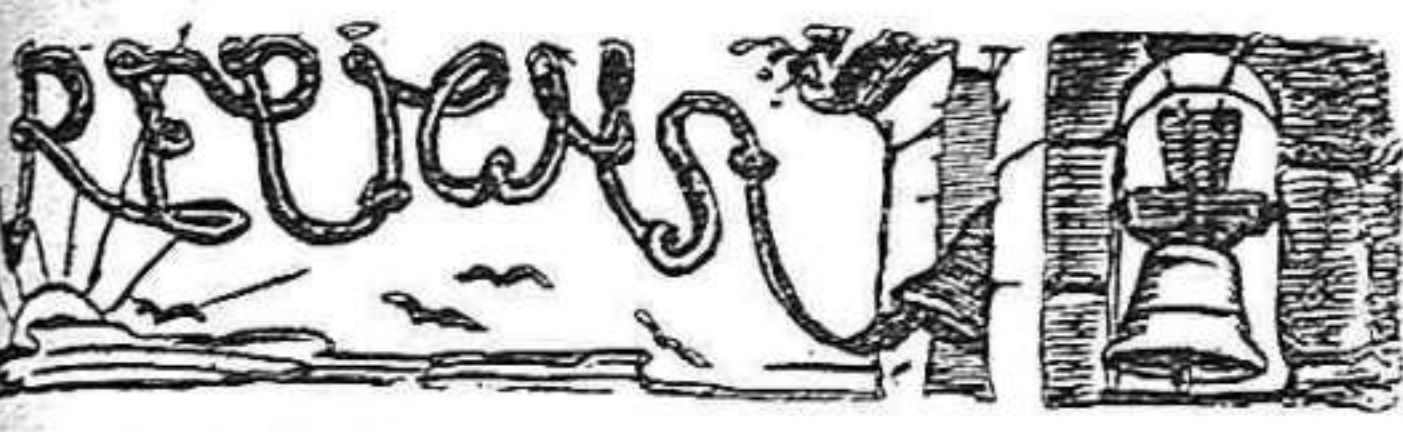
Los catòlichs á la moda y sobre tot las donas, acullirán ab entussiasme l' aconeteixement, com si 's tractés d' un nou abrich ó d' un pentinat original.

Y per lo que toca als demés, lo seu parer es ja ben conegut de temps há. La humanitat ja no s' encanta davant d' aquestos heroes nebulosos de la Iglesia, encara que siguin nous y flamants y 's diguin Labre y Montefalco: avuy los seus sants se diuen Liwingstone, Edisson y Siemens.

Y aquí ve al pèl un recort histórich.

En Cánovas, ferm que ferm,
nega unas rahons tant claras,
hasta que al fi la nació,
ficantse entre mitj. exclama:
—Sagasta; procuréu fer
tot al revés que aquest p'aga
y á n' e'l deixéu cridar,
que aixís al ménos s' esbrava.—
Las tribunas poch á poch
anavan desocupantse,
y entre 'l trasbals y 'l soroll
dels que surtían y entravan;
—¿Cánovas se diu aquest?
deya un diputat grantantse.
Vaja: d' avuy en avant,
dels tussuts se 'n dirán Cánovas,

C. GUMÁ.

NA frase de 'n Sagasta:
«Los atachs dels republicans á la
monarquia son com los lladruchs
dels gossos al majestuós astre de
la nit.»
¿L' astre de la nit?
Vaja, Sr. Sagasta, tórnise'n al llit,
que aixó es la lluna.

¿Qué dirém de las comparacions!
Que nosaltres som gossos? Si no som gossos som
els y leals.
Que la monarquia es la lluna.
Pels constitucionals es molt cert: es la lluna ab totes
sevas fasses.
Durant lo quart creixent, s' hi giran de cara; en
una plena 'n son entusiastas; en quart menguant s'
pensan, y en lluna nova .. ¡Adiós y fins que torni á
cristir!
En mitj de tot en Sagasta sab molt bè lo que 's diu.

En Romero Robledo se n' ha anat á Antequera.
Quan en Paco 's desespera
se 'n vá á buscar-se la vida
al poble hont vá neixe, y crida:
—Salga el sol por Antequera.

En Cánovas está á punt de anarse'n á Málaga.
Veyent sa cara afligida
l' hi dirán, y á fé no es xansa:
—Quina cara més pansida!
D. Anton: sembla una pansa.

D. Victor Balaguer l' han nombrat president del
consell de instrucció pública.
Vaja, me 'n alegro molt; pero ab la condició de que
impleixi 'ls seus compromisos.
¿Quins son los compromisos de D. Victor?
Declarar obra de text la Constitució de 1869.
Si ho fá aixís, ja l' hi he dit, me 'n alegraré molt.
E si non, non.

Los bisbes han consumit una sessió del Senat. Una
sessió de punta.
Els ells han demanat que 's tornés lo poder tempo-
ral al Papa, á pesar de que 'l cardenal de Toledo vá
que 'l Papa era tant rey dels Estats Pontificis com
reis: que no tés res que veure ab la forsa bruta que
una á Italia, y que si 'l Papa no té 200,000 soldats,
cambi doscentas mil rahons que l' apoyan.
¿Doscentas mil?...
¿Com si diguessem un' orga de rahons.

El conservador que havia sigut governador de pro-
vincia, ab lo cambi de govern vá perdre u tot ménos
un p'ull.
¿Deus haver vingut molt á ménos, l' hi diu un
ch.
¿Perqué?
Perque vius en un quint pis sota terrat.
¿Oh! ¡ca! Aixó ho faig perque ningú estiga per
de mi.

Uns periódichs neos s' han escandalitzat perque
govern ha concedit una creu á un juhéu.
¿Quina alegria si ho hagessen fet al revés!
¿Haguessen concedit un juhéu á una creu!

La noticia:
Francisco de Asis, espós de la reina Isabel, ha
estat á Paris un banquet en obsequi del Sr. Duch de
Orre.
¿Es lo que t' el joch del ajedrez.
En l' any 1868, la torra vá donar jaque al rey.

A l' any 1881, lo rey s' ha menjat á la torra.
Y continúa la partida.

Tant s' ha parlat del fusellament de que hauria sigut
objecte 'l general Martinez Campos, si l' hi hagués
sortit malament lo de Sagunto, que s' ha inventat una
definició molt exacte.

—¿Qui es lo general Martinez Campos?
—¿Qui vol que siga? un cadáver frustrat.

Perque vejín de la manera com se tractan entre si
los periódichs neos de Madrid, aquí vá un qüento que
'l *Fénix* dedica al *Siglo Futuro*:

Un borratxo sortia de la taberna y deya:
—Vaig á examinar al Rector de doctrina. Senyor
Rector, Sr. Rector, diga: ¿cuántas son las obras de
misericordia, cridava al ser devant de la rectoria.

Lo rector vá respondre:—Son quinze.
Lo botratxo rihent:—Diu quinze... Quinze, y á mi
m' ha ensenyat sempre que eran catorze. A veure ¿quina
es la décima quinta?

Lo rector respón ab gravetat:—La décima quinta es
sufrir ab paciencia 'ls insults dels borratxos.

Si aplican la comparació, resulta que 'l *Fénix* es lo
rector y el *Siglo Futuro* 'l borratxo.
Si aquets neos arriban á anar al Cel ¡vaya un xivarri
no armarán!

En Pavia ha dirigit una interpelació á n' en Martinez
Campos, sobre l' estat del exércit.

Tothom se creya qui sab que diria, y al últim vá
fer un discurs molt manso.
Vejín si era manso, qu' ell mateix se vá acompanyar
al xiquero y no hi vá haver corrida.

Los diputats per la provincia de Lleyda no han vol-
gut suscriure la declaració de proteccionistas que han
firmat casi tots los representants de Catalunya.

Consequencias de votar candidats cuneros.
Per grans que sigan nostres agravis,
per més que un dia s' ensorri 'l mon,
per xó no treuben jamay los llabis
de la boquilla del biberon.

Un requiebro que l' ex-cabecilla Gamundi dirigeix
al Rey del As de Oros. Lo deixo en castellá perque fá
més tropa:

«Don Carlos es tonto, bestia, animal, majadero,
fátuo, despótico, deslenguado, imbécil, cobarde, envi-
dioso, libinidoso, concupiscente, lujurioso, gloton,
vanidoso, traidor, bajo, ridiculo, bárbaro, salvaje,
tuno, hipócrita, desleal, embustero, miserable».

D Carlos está de pega.
Se n' hi anat lo cabecilla Gamundi, y ab ell ha per-
dut l' última ametralladora.

Un borratxo, cap al tart vá pèl carrer tot fent ten-
tinas.
De prompte l' hi cau lo barret, s' atura y grantantse
'l cap exclama:

—Mestre, no m' embolico... Si jo m' abaixés per re-
cullirte, de segú que cauria y tú no 'm recullirias pas...
Ab aixó bona nit y bon' hora!

Un advocat que té la costum d' enrahonar més qu'
en Cánovas quan fá la contra á la contestació al men-
satje, está defensant á un reo.

Aquest observa 'l disgust ab que 'ls magistrats es-
coltan á un advocat tant enfadós, y al ser á la presó 's
decideix á enviarlos una carteta:

«Jo 'ls suplico, 'ls hi diu, qu' en cas de sortir con-
demnat se 'm rebaixi de la pena tot lo temps que s'
ha empleat en la méva defensa.»

Un capellá, mestre de moral, está explicant l' Evan-
geli á las nenas de un colegi.

—Teniu sempre presents aquellas santas paraulas
de Jesucrist: «Si 'us donan una bofetada á la galta es-
querra, paréu la dreta perque 'us ne dongan un' altra.»
Una de las deixebias més espigadetas pregunta:
—¿Y si 'ns hi donessin un petó?

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
1. XARADA 1.ª.—Bri-bons.
2. Id. 2.ª.—Ca-si-mi-ra.

3. ROMBO DE PARAULAS.—
C
P O M
P A C A
C O H E T
O C A S
M E L
A S
T

4. TRENCA-CLOSCAS.—*Marcelino*.
5. GEROGLIFICH.—*Anant anant 's vá lluny*.
Han endevinat totes las solucions Garçon de ca 'n Jus-
tin, Un Papa-natas y Baldirot; 4 Serra-canta y Noy del
Rombo; 3 Fart y Drogo; 2 Noy Adroguer, Ex-bolea n.º 1 y
Ali-fonso; y 1 no més Un castellá empeltat y San Patantum

XARADAS.

I.
Prima-dos-quatre
tres l' advocat;
prima-tres-quarta
porta 'l soldat.
Si es molt dolenta
la mèu total
los que han de anarhi
van renegant.

S. B. DE M. DE R.

II.

Hu-dos es molt descansat.
y fé de hu-dos es pesat.

NET NEBOT DE M. DE R.

MUDANSA.

En Tot contava á la Sió
y ella no ho volia creure
que quan al tot aná á veure
ab la pelegrinació
A tot ab ella hi anavan
dos rectors y un cardenal
que tots tres ab la total
ab tot recreo fumavan.

UN TAPÉ Y F. DE T.

CONVERSA.

—Joanet, ¿que no ho has vist?
—Ay, ay, ¿qué?
—Qu' en Peret no t'è.
—¿Qué?
—Búsc'a'u.

LLARCH Y PRIM Y C.ª

GEROGLIFICH.

LL
y jo
NO
f a r
I
A M
DON
DUN

NAS PLÁ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls
ciudadans Miquel Vilaseca, J. S. y U. Adalbaj Pesoj, Pau Sala,
Agullera, Un Pintor, y Grá de Magrana.
Los demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tam-
poch lo que 'ns envian los ciudadans Ex-bolea n.º 1, Richtodés,
S. Baró, J. N. Olesa de Montserrat, J. S. y U. Trompet de Reus,
L. Llinás, H. R. J. y A. Nonó.
Ciudadá Baldomero Escudé: L' hi quedém molt reconeguts
per l' envió de la poesia lo demés tambe ho publicarem.—Tres
Sants: Insertarem un epigrama.—T. Tosalei: Idem un acenti-
grafo.—Avante: Idem un geroqlifich.—Vila de l' os: L' una
poesia arreglada podrá anarhi; l' altra esta bé.—Aguifeta: In-
sertarem molta cosa (no tot) de lo que 'ns envia.—Adalbaj Pesoj:
Publicarem un geroqlifich.—Miquel Vilaseca: Idem un quint de
paraulas.—Fart y Drogo: Idem un geroqlifich.—Mario Lacoste:
Idem idem.—Igna-i Gatuellas: Tambe hi anirá 'l geroqlifich de
vosté y la conversa.—Ramon Calvete: La poesia de vosté es molt
incorrechte.—S. Gomila: L' hi agrahim l' envió del tomet: en un
próxim número 'ns n' ocuparem.—F. J. J. Cardona: Gracias per
la noticia que 'ns dona.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats
per las cuineras.
Gran assortit per tots los gustos y totes las fortunas.
Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, for-
mas distintas y elegants, tamanyos de totes classes y preus ba-
ratissims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la lli-
breria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure 'ls y se
convencerán que no exagerém.
VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corres-
pondents s' otorgan grans rebaixas

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Liu s Farsó, Arch del Teatro, 21 y 22

SAGASTA:—Si alló de Sagunto l' hi hagués sortit malament, jo hauria sigut lo primer de fusellarlo.
MARTINEZ CAMPOS.—Y hauria obrat molt santament.

Després del séu brillant discurs, lo senyor Moret vá obsequiar á las senyoras ab *pastelillos*.
Producto de la séva pasteleria.

CASTELAR:—¿Vosté aproba la conducta del Cura Santa Cruz?
LO DIPUTAT CARLI.—Ab molta honra.

Gran espectacle nacional. Equilibris y jochs malabars.

CONGRÉS.—Sessió rodona.

SENAT.—Sessió de punta.